

Sygn. akt VII U 530/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 marca 2017 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Zbigniew Szczuka

Protokolant: st. sekr. sądowy Dominika Kołpa

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 10 marca 2017 r. w Warszawie

sprawy S. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

o rentę socjalną

na skutek odwołania S. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

z dnia 10 lutego 2016 r. znak: (...)

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

S. P. w dniu 7 marca 2016 r. złożyła odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddziału w W. z dnia 10 lutego 2016 r., znak: (...), na mocy której odmówiono jej prawa do renty socjalnej. Ubezpieczona zarzuciła zaskarżonej decyzji błąd w ustaleniach faktycznych, co do uznania, że jest osobą zdolną do pracy oraz nieuwzględnienie informacji zawartych w dokumentach przedstawiających przebieg procesu leczenia ubezpieczonej. W uzasadnieniu stanowiska odwołująca stwierdziła, że jej stan zdrowia, zdaniem lekarzy, wymaga dalszego leczenia, poddawania się kontroli w poradni zdrowia psychicznego, stosowania psychoterapii oraz środków farmakologicznych. Ubezpieczona wskazała ponadto, że orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS stoi w sprzeczności z zebraną dokumentacją medyczną (k. 2-3 a. s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. w odpowiedzi na odwołanie z dnia 24 marca 2016 r. wniósł o oddalenie odwołania na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. W uzasadnieniu organ rentowy podniósł, że Komisja Lekarska ZUS nie uznała ubezpieczonej za niezdolną do pracy. W związku z tym w ocenie Oddziału odwołująca nie spełnia wszystkich przesłanek prawnych do nabycia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (k. 17 a. s.).

Sąd w postanowieniu z dnia 11 kwietnia 2016 r. dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego lekarza specjalisty z zakresu psychiatrii celem ustalenia, czy odwołująca jest zdolna czy całkowicie lub częściowo niezdolna do pracy zarobkowej, czy jest to niezdolność trwała czy okresowa, a jeżeli okresowa, to na jaki okres oraz, czy niezdolność powstała do ukończenia 16-tego roku życia, do ukończenia nauki w szkole przed ukończeniem 18-tego roku życia nie dłużej jednak niż do osiągnięcia 25 lat, czy też w trakcie studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej (k. 20 a. s.).

Na rozprawie z dnia 14 grudnia 2016 r. Sąd dopuścił dowód z opinii uzupełniającej biegłego psychiatry, która miała zostać oparta o dokumentację dotyczącą odwołującej przesłaną przez Centrum (...) (k. 72 a. s.).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczona S. P. w dniu 30 listopada 2015 r. złożyła do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. wniosek o rentę socjalną z tytułu niezdolności do pracy (k. 1 a. r.).

Skutkowało to zainicjowaniem postępowania administracyjnego przed organem rentowym. Ubezpieczona została skierowana na badanie do Lekarza orzecznika ZUS, który w dniu 5 stycznia 2016 r. wydał orzeczenie stwierdzające, że S. P. nie jest całkowicie niezdolna do pracy (k. 5 a. r.).

Na podstawie tego orzeczenia Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. wydał decyzję w dniu 21 stycznia 2016 r., znak: (...) odmawiającą ubezpieczonej prawa do renty socjalnej. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy podniósł, że ubezpieczona nie spełniła jednej z przesłanek zawartych w art. 4 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ponieważ nie jest całkowicie niezdolna do pracy (k. 6 a. r.).

Ubezpieczona w dniu 22 stycznia 2016 r. złożyła sprzeciw od orzeczenia Lekarza orzecznika ZUS i sprawa została skierowana do Komisji Lekarskiej ZUS. Po ponownym zbadaniu odwołującej w dniu 4 lutego 2016 roku Komisja podtrzymała stanowisko Lekarza orzecznika ZUS i wydała orzeczenie, w którym stwierdziła, że odwołująca nie jest całkowicie niezdolna do pracy (k. 10 i 38 a. r.).

W oparciu o orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS organ rentowy wydał zaskarżoną decyzję w dniu 10 lutego 2016 r. znak: (...), którą odmówił ubezpieczonej prawa do renty socjalnej. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy podniósł, że ubezpieczona nie jest całkowicie niezdolna do pracy, co potwierdziła opinia wydana przez Komisję Lekarską ZUS (k. 11 a. r.).

W oparciu o treść opinii biegłej sądowej z zakresu psychiatrii M. L., Sąd stwierdził, że odwołująca w okresie od dnia 14 grudnia 2012 r. do dnia 3 stycznia 2013 r. była hospitalizowana na oddziale psychiatrycznym dla dzieci i młodzieży Szpitala w J.,

z rozpoznaniem: zaburzenia adaptacyjne, zaburzenia obsesyjno-kompulsywne oraz z obserwacją w kierunku nieprawidłowo kształtującej się osobowości. Stan psychiczny odwołującej został rozpoznany w sposób następujący: orientacja pełna, kontakt spontaniczny, ale rzeczowy, nastrój i napęd w normie, bez zaburzeń psychotycznych oraz bez uchwytnych w badaniu klinicznym zaburzeń funkcji poznawczych. Biegła sądowa rozpoznała u odwołującej zaburzenia obsesyjno-kompulsyjne oraz cechy nieprawidłowo kształtującej się osobowości. Sąd ustalił, że nasilenie zaburzeń nie powoduje niezdolności do pracy zawodowej z przyczyn psychiatrycznych (k. 29-31 a. s.).

Opinia uzupełniająca z dnia 3 stycznia 2017 r. wydana przez biegłą sądową psychiatrę M. L. potwierdziła wnioski postawione w opinii sądowo-psychiatrycznej z dnia 27 maja 2016 r. Ponownie rozpoznano u S. P. zaburzenia obsesyjno-kompulsyjne oraz cechy nieprawidłowo kształtującej się osobowości. Ponadto zauważono, że ubezpieczona nie leczy się systematycznie oraz samowolnie przerywa leczenie farmakologiczne i terapię psychologiczną. Stan psychiczny odwołującej jest zmienny z okresami pogorszeń i poprawy, ale nasilenie zaburzeń psychicznych nie powoduje niezdolności do pracy zawodowej (k. 76-77 a. s.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentacji medycznej zawartej

w aktach sądowych, aktach rentowych ubezpieczonej, a także dowodu z opinii biegłego sądowego lekarza medycyny specjalisty psychiatry. Autentyczność zgromadzonych dokumentów i ich zgodność z rzeczywistym stanem rzeczy nie budziła zastrzeżeń,

w związku z tym Sąd uznał dokumenty za pełnowartościowy materiał dowodowy. Sąd jako materiał kluczowy dla rozstrzygnięcia sprawy uznał opinie powołanej biegłej sądowej, albowiem dowód ten pozwolił na dokładne określenie zakresu dysfunkcji, jakie występują

w stanie zdrowia odwołującej. Z tego też powodu ustalenia poczynione przez biegłą

Sąd przyjął za własne, albowiem opinie wydane zostały w oparciu o obiektywne wyniki badań odwołującej. Ponadto opinia uzupełniająca została sporządzona na podstawie dokumentacji przedstawionej przez odwołującą. Obydwie opinie są jasne, rzetelne oraz spójne i dokładnie odzwierciedlają stan zdrowia ubezpieczonej.

W związku z tym Sąd uznał za zbędne dopuszczanie dowodu z zeznań świadków. Zdaniem Sądu, dołączone do akt opinie sporządzone przez biegłą sądową w sposób wyczerpujący opisują aktualny stan zdrowia odwołującej, są zrozumiałe, czytelne i wydane

na podstawie dogłębnej analizy całej dokumentacji medycznej znajdującej się w aktach sprawy, w tym w aktach rentowych. Dlatego też Sąd nie znalazł podstaw do dopuszczenia dowodu z zeznań świadków. W ocenie Sądu zgromadzony materiał dowodowy był wystarczający do wydania orzeczenia.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie S. P. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 10 lutego 2016 r., znak: (...) jest niezasadne i podlega oddaleniu.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 27 czerwca 2003r. o rencie socjalnej (Dz. U.

z 2013 r. poz. 982 j.t.) zwanej dalej „ustawą” - renta socjalna przysługuje osobie pełnoletniej całkowicie niezdolnej do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało: (1) przed ukończeniem 18. roku życia; (2) w trakcie nauki w szkole lub w szkole wyższej

- przed ukończeniem 25. roku życia; (3) w trakcie studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej.

Osobie, która spełnia warunki określone w ust. 1, przysługuje: (1) renta socjalna stała

- jeżeli całkowita niezdolność do pracy jest trwała; (2) renta socjalna okresowa - jeżeli całkowita niezdolność do pracy jest okresowa. (ust. 3)

Natomiast w myśl art. 5 ustawy, ustalenia całkowitej niezdolności do pracy dokonuje lekarz orzecznik Zakładu, na zasadach i w trybie określonych w ustawie z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2016 r., poz. 887 j.t.). Przy tym Sąd zważył, że niezdolność do pracy jest kategorią ubezpieczenia społecznego łączącą się z całkowitą lub częściową utratą zdolności do pracy zarobkowej

z powodu naruszenia sprawności organizmu bez rokowania jej odzyskania

po przekwalifikowaniu zgodnie z art. 12 ustawy emerytalnej. Przy ocenie stopnia i trwałości tej niezdolności oraz rokowania co do jej odzyskania uwzględnia się zarówno stopień naruszenia sprawności organizmu, możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, jak i możliwość wykonywania pracy dotychczasowej lub podjęcia innej oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne ubezpieczonego (art. 13 ust. 1 ustawy emerytalnej) (poruszone w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 28 stycznia 2004 r., sygn. akt II UK 222/03).

Prawo do świadczenia w postaci renty socjalnej przysługuje zatem w wypadku wypełnienia przesłanek z art. 4 ust. 1 ustawy, gdzie osoby wnioskującej musi zaistnieć całkowita niezdolność do pracy ustalana w trybie przepisów ustawy emerytalnej.

W niniejszej sprawie kwestią sporną było ustalenie, czy ubezpieczona jest całkowicie niezdolna do pracy. Natomiast pozostałe przesłanki związane z prawem do świadczenia

nie stanowiły przedmiotu sporu między stronami. Opierając się na opinii powołanej w sprawie biegłej sądowej lekarza medycyny specjalisty psychiatry Sąd zważył, że ubezpieczona nie jest całkowicie niezdolna do pracy. Sąd w trakcie postępowania dowodowego pomimo ustalenia, że u odwołującej występują zaburzenia obsesyjno-kompulsyjne oraz cechy nieprawidłowo kształtującej osobowości, to jednak nasilenie tych schorzeń nie powoduje całkowitej niezdolności do pracy. Sąd doszedł do przekonania, że treść opinii jest jasna, rzetelna, wiarygodna i spójna. Ponadto strony nie kwestionowały ich w żaden sposób, co pozwoliło oprzeć na ww. opiniach rozstrzygnięcie w przedmiotowej sprawie.

Z tych właśnie przyczyn Sąd, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., orzekł jak w sentencji wyroku.

Zarządzenie: (...)

(...)